Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Speranța Clima
Dosarul nr. 2r-1198/26
(2-26060556-02-25r-12062026)

D E C I Z I E

13 iulie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Valeriu Arhip
Judecătorii Hristina Craveț şi Violeta Gîrleanu

examinând fără participarea părților, recursul declarat de către executorul judecătoresc Cornelia Balan,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 mai 2026, prin care s-a respins demersul înaintat de către executorul judecătoresc Cornelia Balan privind aplicarea față de debitorul Dumitru Raileanu a interdicției de a părăsi țara,

în cauza civilă la demersul executorului judecătoresc Cornelia Balan privind aplicarea față de debitorul Dumitru Raileanu a interdicției de a părăsi țara,

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei:

La data de 8 mai 2026, executorul judecătoresc Corneia Balan a înaintat în instanța de judecată un demers privind aplicarea interdicției de a părăsi hotarele Republicii Moldova în privința debitoruluiDumitru Raileanu.

În motivarea demersului, executorul judecătoresc a indicat că, spre executare silită, i-a fost remis documentul executoriu nr. 2i-19-1/2023 din 11 septembrie 2025, emis de Judecătoria Orhei, sediul Central, prin care s-a dispus încasarea de la Dumitru Raileanu în beneficiul S.R.L. „Gulivic-Com”, a datoriei în cuantum total de 685 728,57 lei.

S-a menționat că, la data de 04 noiembrie 2025, a fost intentată procedura de executare silită, fiind întreprinse măsurile prevăzute de lege în vederea executării documentului executoriu, inclusiv aplicarea interdicțiilor corespunzătoare și citarea repetată a debitorului la biroul executorului judecătoresc pentru executarea benevolă a obligației. Cu toate acestea, debitorul nu s-a conformat solicitărilor și nu a prezentat dovada stingerii datoriei.

Potrivit informațiilor obținute în cadrul procedurii de executare, conform datelor Î.S. „Cadastru”, debitorul nu deține bunuri imobile. De asemenea, potrivit informațiilor furnizate de sistemul ACCES-1, acesta nu figurează ca proprietar al unor mijloace de transport.

Totodată, din comunicatul informativ al Î.S. „Camera Înregistrării de Stat” rezultă că debitorul deține calitatea de asociat al unei societăți comerciale, asupra cotei-părți deținute fiind aplicată interdicția corespunzătoare. Din răspunsurile instituțiilor financiare rezultă că asupra conturilor bancare ale debitorului a fost aplicat sechestru, însă disponibilitățile bănești existente sunt insuficiente pentru executarea creanței.

Conform informațiilor extrase din baza de date a CNAM, debitorul nu este încadrat în câmpul muncii. Totodată, potrivit datelor Sistemului Informațional de Evidență a Gestionării Datelor de Evidență (SIEGDE), acesta traversează frecvent frontiera de stat a Republicii Moldova.

Executorul judecătoresc a mai invocat că debitorul deține și cetățenia României, circulând inclusiv în baza pașaportului românesc, circumstanță care, în opinia sa, sporește riscul eschivării de la executarea obligațiilor stabilite prin documentul executoriu.

Raportând aceste împrejurări la prevederile art. 64 alin. (1) din Codul de executare, potrivit cărora interdicția de a părăsi țara pe o perioadă de cel mult șase luni poate fi aplicată de instanța de judecată, la demersul executorului judecătoresc, numai după întreprinderea măsurilor de asigurare a executării documentului executoriu, cu obligația executorului de a verifica periodic necesitatea menținerii acesteia, executorul judecătoresc Cornelia Balan a solicitat aplicarea interdicției de a părăsi Republica Moldova, pe un termen de șase luni, în privința debitorului Dumitru Raileanu (IDNP *****, născut la *****, domiciliat în satul *****, raionul *****).

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 mai 2026, a fost respins ca neîntemeiat demersul executorului judecătoresc Cornelia Balan cu privire la aplicarea interdicției de a părăsi țara debitorului Dumitru Raileanu.

Solicitarea recurentului:

Nefiind de acord cu încheierea instanței de fond, la data de 26 mai 2026, executorul judecătoresc Cornelia Balan a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 mai 2026, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii contestate și soluționarea fondului prin aplicarea interdicției de a părăsi țara în privința debitorului Dumitru Raileanu.

Argumentele părților:

În motivarea recursului, executorul judecătoresc a susținut că încheierea primei instanțe este neîntemeiată, fiind pronunțată ca urmare a unei interpretări eronate a circumstanțelor cauzei și a dispozițiilor art. 64 din Codul de executare.

În acest sens, recurenta a arătat că instanța de fond a reținut în mod greșit că executorul judecătoresc nu ar fi întreprins toate măsurile prevăzute de lege în vederea executării documentului executoriu. Or, din materialele dosarului rezultă că au fost solicitate și anexate răspunsurile tuturor instituțiilor competente, inclusiv ale instituțiilor financiare și ale Organului Cadastral Teritorial, din care se constată că debitorul nu deține bunuri imobile asupra cărora ar putea fi aplicate măsuri de indisponibilizare sau executare silită.

De asemenea, recurenta a subliniat că din actele dosarului rezultă cu certitudine, că au fost aplicate toate măsurile de asigurare a executării prevăzute de lege, inclusiv indisponibilizarea cotei-părți deținute de debitor într-o societate comercială și instituirea sechestrului asupra conturilor bancare, măsuri care nu au condus însă la executarea creanței, întrucât debitorul nu dispune de bunuri ori mijloace bănești suficiente pentru stingerea obligației.

Totodată, executorul judecătoresc a invocat că, potrivit informațiilor deținute, debitorul traversează frecvent frontiera de stat, iar acesta nu execută benevol obligația stabilită prin

documentul executoriu și nici nu achită datoria, fie și eșalonat. În aceste condiții, a apreciat că aplicarea interdicției de a părăsi țara constituie singura măsură aptă să determine executarea obligației într-un termen rezonabil.

Recurenta a susținut, că prima instanță a interpretat în mod greșit dispozițiile art. 64 alin. (1) din Codul de executare, condiționând aplicarea interdicției de epuizarea tuturor posibilităților de valorificare a bunurilor debitorului. Or, textul legal prevede că această măsură poate fi dispusă după luarea măsurilor de asigurare a executării documentului executoriu, iar nu numai după valorificarea tuturor bunurilor debitorului, cu atât mai mult în situația în care acesta nu deține bunuri urmăribile.

În susținerea acestor argumente, executorul judecătoresc a invocat Hotărârea Curții Constituționale nr. 7 din 5 aprilie 2011, prin care s-a statuat că prevederile referitoare la interdicția de a părăsi țara, instituite în scopul asigurării executării hotărârilor judecătorești și al protejării drepturilor altor persoane, constituie restrângeri prevăzute de lege și compatibile cu dispozițiile art. 27 și art. 54 din Constituția Republicii Moldova.

Totodată, recurenta a făcut trimitere la art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, arătând că dreptul la libera circulație nu este unul absolut, exercitarea acestuia putând fi supusă restrângerilor prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică, inclusiv pentru protejarea drepturilor și libertăților altor persoane.

De asemenea, a invocat prevederile art. 12 din Legea nr. 1518 din 6 decembrie 2002 cu privire la migrație, potrivit cărora nu pot emigra persoanele care, în temeiul unei hotărâri judecătorești, au obligații patrimoniale față de stat ori față de persoane fizice sau juridice.

Executorul judecătoresc a susținut că, în circumstanțele cauzei, aplicarea interdicției de a părăsi țara în privința debitorului Dumitru Raileanu, care traversează frecvent frontiera de stat și nu execută obligațiile stabilite prin titlul executoriu, reprezintă o măsură legală, necesară și proporțională, aptă să asigure executarea hotărârii judecătorești într-un termen rezonabil, în conformitate cu prevederile art. 70 alin. (1) din Codul de executare.

Termenul de declarare a recursului:

Conform art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Colegiul Civil constată că încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost emisă la 19 mai 2026. Astfel, recursul declarat de executorul judecătoresc Cornelia Balan la 26 mai 2026 a fost depus în interiorul termenului legal.

Aprecierea instanței de recurs:

Analizând legalitatea și temeinicia încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide recursul neîntemeiat și pasibil de a fi respins, cu menținerea încheierii instanței de fond, reieșind din următoarele motive.

În conformitate cu art. 426 alin.(3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

În baza art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Din materialele cauzei rezultă că, spre executare silită executorului judecătoresc Cornelia Balan a fost înaintat documentul executoriu nr. 2i-19-1/2023 din 11 septembrie 2025, emis de Judecătoria Orhei, sediul Central, prin care s-a dispus încasarea de la Raileanu Dumitru, în beneficiul SRL „Gulivic-Com", a datoriei în cuantum total de 685 728,57 lei.

La data de 04 noiembrie 2025 a fost intentată procedura de executare silită, executorul judecătoresc întreprinzând măsurile prevăzute de lege în vederea executării documentului executoriu, inclusiv aplicarea măsurilor de asigurare și citarea repetată a debitorului pentru executarea benevolă a obligației. Cu toate acestea, debitorul nu s-a conformat solicitărilor executorului și nu a prezentat dovada stingerii datoriei.

Din informațiile acumulate în cadrul procedurii de executare rezultă că, potrivit datelor Î.S. „Cadastru", debitorul nu deține bunuri imobile. Totodată, conform informațiilor furnizate de sistemul ACCES-1, acesta nu figurează în calitate de proprietar al unor mijloace de transport.

Potrivit comunicatului informativ emis de Î.S. „Camera Înregistrării de Stat", debitorul are calitatea de asociat al unei societăți comerciale, asupra cotei-părți deținute fiind instituită interdicția de înstrăinare. De asemenea, din răspunsurile instituțiilor financiare rezultă că asupra conturilor bancare ale debitorului a fost aplicat sechestru, însă disponibilitățile bănești existente sunt insuficiente pentru executarea creanței.

Conform informațiilor extrase din baza de date a CNAM, debitorul nu este încadrat în câmpul muncii, iar potrivit datelor Sistemului Informațional de Evidență și Gestionare a Datelor de Evidență (SIEGDE), acesta traversează în mod frecvent frontiera de stat a Republicii Moldova.

La data de 8 mai 2026, executorul judecătoresc Cornelia Balan a înaintat Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, un demers privind aplicarea interdicției de a părăsi țara în privința debitorului Dumitru Raileanu.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 19 mai 2026, demersul a fost respins ca neîntemeiat.

În motivarea soluției adoptate, instanța de fond a reținut, că demersul executorului judecătoresc nu cuprinde indicarea concretă a acțiunilor procesuale ori de executare ce urmează a fi întreprinse și pentru realizarea cărora este indispensabilă prezența debitorului, astfel încât să fie justificată aplicarea măsurii restrictive solicitate. În aceste condiții, instanța a apreciat că nu este întrunită una dintre condițiile esențiale prevăzute de lege pentru dispunerea interdicției de a părăsi țara.

Totodată, prima instanță a constatat că, în afara expedierii citațiilor către debitor, executorul judecătoresc nu a întreprins și alte măsuri efective de executare, inclusiv verificări la domiciliul acestuia ori alte acțiuni menite să stabilească existența unor bunuri urmăribile, limitându-se la formularea demersului privind aplicarea interdicției de a părăsi țara, fără a demonstra necesitatea și oportunitatea instituirii acestei măsuri și fără a justifica în ce mod neaplicarea ei ar împiedica sau ar îngreuna executarea documentului executoriu.

Instanța de fond a mai reținut că, potrivit informațiilor extrase din sistemul informațional Acces Web, traversările frontierei de stat efectuate de debitor au un caracter temporar și periodic, neexistând elemente care să permită concluzia că acesta încearcă să se sustragă executării obligațiilor prin părăsirea teritoriului Republicii Moldova.

Astfel, judecătorul a apreciat că executorul judecătoresc nu a făcut dovada existenței unei legături între neexecutarea documentului executoriu și deplasările debitorului peste hotarele țării și nici nu a demonstrat că acesta se eschivează de la executare prin traversarea frontierei de stat.

Verificând legalitatea și temeinicia încheierii atacate prin prisma motivelor invocate în cererea de recurs, a materialelor cauzei și a normelor de drept incidente, Colegiul concluzionează că recursul este neîntemeiat, iar încheierea primei instanțe este legală și întemeiată.

Potrivit art. 22 alin. (1) lit. x) din Codul de executare, executorul judecătoresc este în drept să solicite instanței de judecată, la cererea creditorului, aplicarea față de debitor a interdicției de a părăsi țara în cazul în care plecarea acestuia ar face imposibilă sau dificilă executarea hotărârii judecătorești.

Conform art. 64 alin. (1) din Codul de executare, interdicția de a părăsi țara, pe un termen de cel mult șase luni, poate fi aplicată de instanța de judecată, la demersul executorului judecătoresc, numai atunci când prezența debitorului este necesară pentru executarea eficientă a documentului executoriu și numai după luarea măsurilor de asigurare a executării documentului executoriu. Totodată, executorului judecătoresc îi revine obligația de a verifica periodic dacă se mai justifică menținerea acestei măsuri restrictive.

Din interpretarea sistemică a dispozițiilor art. 22 alin. (1) lit. x) și art. 64 alin. (1) din Codul de executare rezultă că aplicarea interdicției de a părăsi țara constituie o măsură excepțională de constrângere procesuală, care aduce atingere exercițiului dreptului fundamental la libera circulație. Din acest motiv, ea poate fi dispusă numai în condițiile expres prevăzute de lege și numai în măsura în care se dovedește că este necesară și proporțională scopului urmărit, respectiv asigurarea executării efective a documentului executoriu.

Astfel, pentru aplicarea acestei măsuri trebuie întrunite cumulativ două condiții esențiale: prima constă în necesitatea obiectivă a prezenței debitorului la efectuarea unor acte concrete de executare, iar cea de-a doua presupune existența unor circumstanțe din care să rezulte că plecarea acestuia din țară ar face imposibilă sau ar îngreuna în mod real executarea documentului executoriu.

Sub aspectul primei condiții, Colegiul reține că demersul executorului judecătoresc trebuie să cuprindă indicarea expresă a actelor de executare ce urmează a fi efectuate și pentru realizarea cărora prezența debitorului este indispensabilă, precum și argumentarea imposibilității efectuării acestora în lipsa sa. Simpla invocare a existenței unei creanțe neachitate sau a dificultăților întâmpinate în executarea silită nu este suficientă pentru a justifica restrângerea dreptului la libera circulație.

În cauza dedusă judecății, Colegiul constată că demersul înaintat de executorul judecătoresc Cornelia Balan nu individualizează asemenea acțiuni de executare și nici nu explică în ce mod prezența fizică a debitorului este indispensabilă pentru realizarea lor. Argumentele invocate se rezumă la împrejurarea că debitorul nu deține bunuri urmăribile, că nu și-a executat benevol obligația și că traversează frecvent frontiera de stat, fără a demonstra existența unor acte concrete de executare care nu ar putea fi realizate în lipsa acestuia.

Argumentele invocate de recurentă în sensul că au fost întreprinse toate măsurile de asigurare a executării documentului executoriu și că instanța de fond ar fi interpretat greșit dispozițiile art. 64 din Codul de executare nu pot fi reținute.

În acest context Colegiul notează, că aplicarea măsurilor de asigurare a executării documentului executoriu reprezintă doar una dintre condițiile necesare pentru dispunerea interdicției de a părăsi țara, însă nu este suficientă prin ea însăși pentru justificarea unei asemenea ingerințe în exercițiul dreptului la libera circulație. Din interpretarea coroborată a art. 22 alin. (1) lit. x) și art. 64 alin. (1) din Codul de executare rezultă, că executorul judecătoresc trebuie să demonstreze nu doar că au fost întreprinse măsurile de executare prevăzute de lege, ci și că prezența debitorului este necesară pentru efectuarea unor acte concrete de executare, iar plecarea acestuia din țară ar face imposibilă sau ar îngreuna în mod real executarea documentului executoriu.

Or, în cauza dedusă judecății, executorul judecătoresc s-a limitat la enumerarea măsurilor întreprinse în cadrul procedurii de executare și la invocarea faptului că debitorul nu deține bunuri urmăribile și traversează frecvent frontiera de stat, fără a demonstra în ce mod aceste împrejurări justifică aplicarea interdicției solicitate.

Nu poate fi reținut nici argumentul recurentei potrivit căruia lipsa bunurilor urmăribile ar constitui, prin ea însăși, un temei suficient pentru aplicarea interdicției de a părăsi țara. Dimpotrivă, această împrejurare relevă imposibilitatea executării prin raportare la patrimoniul actual al debitorului, însă nu demonstrează existența unei legături de cauzalitate între deplasările acestuia peste hotarele țării și imposibilitatea executării documentului executoriu.

De asemenea, simplul fapt că debitorul traversează frecvent frontiera de stat nu poate fundamenta concluzia că acesta se sustrage executării obligațiilor stabilite prin titlul executoriu. Din materialele cauzei nu rezultă că debitorul și-ar fi schimbat domiciliul, ar fi părăsit definitiv teritoriul Republicii Moldova ori ar fi întreprins acțiuni menite să împiedice executarea silită. Dimpotrivă, informațiile anexate la dosar relevă că deplasările acestuia au un caracter temporar și repetitiv, nefiind de natură să demonstreze existența unui risc real de eschivare de la executare.

Colegiul nu poate reține nici argumentul recurentei potrivit căruia deținerea cetățeniei române ar constitui un motiv suplimentar pentru aplicarea interdicției solicitate. Exercitarea drepturilor care decurg din deținerea unei duble cetățenii reprezintă o situație juridică licită și nu poate genera, în lipsa unor probe concrete, prezumția că persoana urmărește să se sustragă executării silite.

În ceea ce privește invocarea Hotărârii Curții Constituționale nr. 7 din 5 aprilie 2011 și a art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Colegiul reține că acestea confirmă posibilitatea restrângerii dreptului la libera circulație, însă numai în condițiile respectării principiilor legalității, necesității și proporționalității. Existența unui temei legal pentru instituirea interdicției nu exonerează instanța de obligația de a verifica, în fiecare cauză concretă, dacă măsura este justificată de circumstanțele speței și dacă ingerința este proporțională cu scopul urmărit.

Or, în prezenta cauză, executorul judecătoresc nu a demonstrat că aplicarea interdicției este aptă să conducă la executarea documentului executoriu și nici că neaplicarea acesteia ar face imposibilă ori semnificativ mai dificilă executarea silită. Afirmația potrivit căreia interdicția ar crea „posibilitatea reală” de achitare a datoriei reprezintă o simplă presupunere, nefiind

susținută de probe care să permită instanței să constate existența unei legături efective între măsura solicitată și scopul urmărit.

În aceste condiții, Colegiul apreciază că instanța de fond a concluzionat în mod întemeiat că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 22 alin. (1) lit. x) și art. 64 alin. (1) din Codul de executare pentru aplicarea interdicției de a părăsi țara, astfel încât motivele invocate în recurs nu sunt de natură să răstoarne legalitatea și temeinicia încheierii atacate.

Astfel, din considerentele menționate şi având în vedere că nu au fost constatate careva temeiuri de fapt şi de drept, doveditoare a ilegalității încheierii contestate şi care ar duce la casarea acesteia, Colegiul civil conchide de a respinge recursul ca neîntemeiat şi de a menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 mai 2026.

În conformitate cu art. 427 lit. a) și art. 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge cererea de recurs declarată de executorul judecătoresc Cornelia Balan.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 mai 2026, prin care s-a respins demersul înaintat de către executorul judecătoresc Cornelia Balan privind aplicarea față de debitorul Dumitru Raileanu a interdicției de a părăsi țara.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul Valeriu Arhip

Judecătorii Hristina Craveț

Violeta Gîrleanu